

Sygn. akt III CNP 21/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Grzegorz Misiurek

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa Domu Maklerskiego I. S.A. w K.
przeciwko G. S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2013 r.,

skargi strony pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 maja 2011 r.,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2011 r., Sąd Rejonowy oddalił powództwo Domu Maklerskiego I. SA przeciwko G. SA o zapłatę kwoty 31 713,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 9 lutego 2005 r., strony zawarły umowę, na podstawie której powódka pełniła funkcję sponsora emisji akcji emitowanych przez pozwaną, w szczególności prowadziła rejestr akcjonariuszy, księgowość papierów wartościowych, potwierdzała zgodność świadectw depozytowych, wypłacała dywidendę, za miesięcznym wynagrodzeniem 5 000 zł.

Pozwana wypowiedziała tę umowę, a okres wypowiedzenia upłynął w dniu 31 grudnia 2009 r. W okresie wypowiedzenia w dniu 1 września 2009 r., powódka wezwała pozwaną do wskazania podmiotu, do którego ma przelać papiery wartościowe klientów. Na dzień 1 grudnia 2009 r. i 29 czerwca 2010 r., w rejestrze figurowało 2 klientów posiadających 110 akcji. Powódka prowadziła rejestr emisji akcji od stycznia do czerwca 2010 r. i wystawiała co miesięczne faktury opiewające na kwotę 5000 zł. z tytułu wynagrodzenia za wykonywaną usługę. Pozwana pisemnie odmawiała zapłaty, a ponadto pismem z dnia 22 kwietnia 2010 r. wezwała powódkę do przekazania rejestru sponsora akcji upoważnionemu podmiotowi, tj. M. Dom Maklerski SA w W.

W dniu 15 czerwca 2010 r., zostało zawarte porozumienie pomiędzy powódką, pozwaną, a M. Domem Maklerskim SA, które określiło terminy i zasady przejęcia rejestru sponsora prowadzonego przez powódkę do dnia 30 czerwca 2010 r. Jednocześnie w § 7 strony oświadczyły, że z dniem 31 grudnia 2009 r., uległa rozwiązaniu umowa z dnia 9 lutego 2005 r., a do czasu przekazania rejestru sponsora powódka nadal świadczy usługi prowadzenia rejestru sponsora emisji dla akcji pozwanej spółki.

Według oceny Sądu Rejonowego, zachowanie pozwanej po wypowiedzeniu umowy świadczyło o woli zakończenia stosunku prawnego i nie było żadnych podstaw do przyjęcia, że pozwana potwierdziła czynności powódki w rozumieniu art. 756 k.c. Wprawdzie powódka wykonywała usługę dla pozwanej, polegającą na prowadzeniu rejestru, ale strony nie zawarły w tym zakresie żadnej umowy.

Powódka nie wykazała aby uzgodniono wysokość wynagrodzenia, ani szczegółowo zakresu wykonanej usługi, jak również nie powołała dowodów na ustalenie jakie wynagrodzenie należy się za wykonana usługę (art. 735 § 2 k.c. w zw. z art. 750 k.c.). Wyraziła pogląd, że z zawartego w dniu 15 czerwca przez strony porozumienia wynika, iż powódka nie wykonała w całości wszystkich usług określonych w umowie z dnia 9 lutego 2005 r.

Powódka w apelacji zarzuciła przede wszystkim naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 k.c. i art. 394 § 2 k.c. w zw. z art. 65 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na skupieniu się przez sąd jedynie na literalnym brzmieniu umowy zawartej przez strony z pominięciem skutków, które wynikają z ustawy, z zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów, a także regulaminu KDPW oraz z Szczegółowych Zasad Działania KDPW i uznanie wskutek tego, że umowa między stronami nie uzależniała skuteczności jej rozwiązania od innych czynności niż wypowiedzenie na piśmie, a tym samym, iż doszło do skutecznego rozwiązania umowy; naruszenie art. 756 k.c. w zw. a art. 65 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że w § 7 porozumienia z dnia 15 czerwca 2010 r. pozwana nie potwierdziła czynności powoda dokonywanych od stycznia 2011 r., a w związku z tym nie doszło do nadania prowadzeniu spraw skutków zlecenia.

Skarżąca także podniosła, że pozwana zleciła powodowi wykonywanie funkcji sponsora emisji w rozumieniu zasad obowiązujących w KDPW, które stanowią wzorzec umowy (art. 384 i następne k.c.), wiążący obie strony, a jednocześnie nie wymagający ich doręczenia drugiej stronie, gdyż pozwana mogła się z łatwością dowiedzieć o ich treści (art. 384 § 2 k.c.).

Na skutek apelacji wniesionej przez powódkę Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 maja 2011 r. zmienił zaskarżony wyrok i powództwo w całości uwzględnił. Wskazał, że zarzuty apelacyjne okazały się trafne. Umowa z dnia 9 lutego 2005 r., o wykonywanie funkcji sponsora emisji w świetle Regulaminu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 104, poz. 708 ze zm.) polega na prowadzeniu rejestru sponsora emisji. Jego z kolei prowadzenie polega na „przechowywaniu” papierów

wartościowych, na realizacji dyspozycji klienta tych papierów wartościowych do rozrachunku zawartych na jego rachunku transakcji, na weryfikacji zgodności świadectw depozytowych z rejestrem, prowadzeniu księgowości papierów wartościowych, wypłacaniu dywidendy i innych czynnościach, W rezultacie, według jego oceny usługa wykonywana przez powódkę od stycznia 2010 r., do czerwca 2010 r była prowadzeniem rejestru sponsora emisji i wykonywaniem umowy z dnia 9 lutego 2005 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego taka kwalifikacja umowy o wykonywanie funkcji sponsora emisji ma znaczenie w świetle postanowień regulaminu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych i Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Z aktów tych wynikają warunki ustawowe i zwyczajowe do prowadzenia rejestru sponsora emisji. Może bowiem nim być tylko podmiot spełniający ustawowe przesłanki prowadzenia rejestru, a poza tym obowiązki emitenta i sponsora emisji określają nie tylko postanowienia kontraktowe, ale i ustawowe także w kwestii, odnoszącej się do możliwości faktycznych i przyczyn jej rozwiązania.

W świetle zapisów kontraktowych umowa uległa rozwiązaniu na skutek upływu okresu wypowiedzenia, niemniej według ustawy o obrocie papierami wartościowymi rejestr prowadzony przez sponsora emisji ma charakter rejestru praw podmiotowych i jego zamknięcie wiąże się z koniecznością przeniesienia papierów wartościowych na inny rachunek papierów wartościowych ich posiadacza. Wyraził stanowczy pogląd, że samo wypowiedzenie umowy o prowadzenie rejestru sponsora emisji przez jedną ze stron nie może zniweczyć ustawowych skutków zapisu papierów wartościowych w rejestrze sponsora emisji.

Ustawa nakłada na sponsora obowiązek prowadzenia rejestru do momentu przekazania go innemu upoważnionemu podmiotowi. W sprawie pozwany emitent po wypowiedzeniu umowy o wykonywanie funkcji sponsora emisji zaniechał wskazania sponsorowi podmiotu, który przejąłby prowadzenie rejestru zbioru papierów wartościowych i przez to zachowanie przedłużył stosunek zobowiązaniowy pomiędzy stronami. W rezultacie powódce należy się wynagrodzenie za prowadzenie rejestru sponsora emisji za okres od stycznia do czerwca 2010 r. zgodnie z § 3 umowy z dnia 9 lutego 2005 r.

W skardze z dnia 9 kwietnia 2013 r. pozwana wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 maja 2011, opierając ją na podstawach:

- rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 365¹ k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. i art. 750 k.c. przez ich niezastosowanie;

- rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. przez przyjęcie, że pozwanego obciążał obowiązek wskazania podmiotu, który ma przejąć od powoda prowadzenie rejestru zbioru papierów wartościowych, oraz przyjęcie, że przez niewskazanie tego podmiotu pozwana przedłużyła stosunek zobowiązaniowy pomiędzy stronami;

- rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i nieprzytoczenie przepisów prawa stanowiących podstawę orzeczenia, oraz naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez naruszenie zakazu wyrokowania ponad żądanie powoda zgłoszone w pozwie.

Pozwana wskazała, że skutkiem powołanych naruszeń prawa materialnego i procesowego jest niezgodność zaskarżonego wyroku w szczególności z art. 365¹ k.c. w zw. z art. 746 § 1 k.c. normującymi skutki wypowiedzenia zobowiązań o charakterze ciągłym, z art. 353¹ wyrażającym zasadę swobody umów i z określoną w art. 7 Konstytucji zasadą praworządności.

Prokurator Generalny w piśmie z dnia 11 września 2013 r wyraził pogląd, że wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2011 r. jest zgodny z prawem i w związku z tym skarga powinna zostać oddalona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa,

którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253).

Na gruncie postępowania kasacyjnego w judykaturze utrwalony jest pogląd, że obraza art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1997 r., I CKN 312/97, z 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 11862/00, z dnia

20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, niepublikowane i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83). Pogląd ten jest także w zasadzie aktualny na gruncie postępowania skargowego, niemniej ze względu na zasygnalizowane pojęcie niezgodności z prawem braki w uzasadnieniu aby były skuteczne musiałyby mieć taki wymiar, że uniemożliwiłyby ocenę zasadności skargi. Tymczasem zestawienie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z zarzutami apelacyjnymi pozwala odtworzyć sposób rozumowania sądu drugiej instancji i stwierdzić podstawę prawną zaskarżonego wyroku. Przedstawione w skardze zarzuty materialne także prowadzą do wniosku, że skarżący na podstawie uzasadnienia zaskarżonego wyroku wywiódł te unormowania, które stanowiły jego podstawę prawną. Poza tym, generalnie o tym, czy zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem przesądza jego sentencja, gdyż uzasadnienie ma charakter motywacyjny i wtórny.

Bezpodstawny okazał się także zarzut obrazy art. 321 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., gdyż Sąd drugiej instancji nie naruszył zakazu orzekania ponad żądanie. Przede wszystkim, nie zasądził na rzecz powódki nic więcej, ani z innej podstawy niż podniesiona w pozwie. Wbrew stanowisku skarżącej powódka już w pozwie odwoływała się do stosunku prawnego ukształtowanego na podstawie umowy stron zawartej w dniu 9 lutego 2005 r. i dodatkowo do porozumienia zawartego przez strony w dniu 15 czerwca 2010 r., podnosząc że pozwana spółka nawet po rozwiązaniu umowy (a nie stosunku prawnego łączącego strony), nadała działaniom powódki skutki zlecenia w rozumieniu art. 756 k.c. Do tych wszystkich okoliczności uzasadniających żądanie odwołała się powódka w apelacji, czego wyrazem był zakres zarzutów apelacyjnych. Wyraźnie trzeba jednak zastrzec, że pomimo pewnych braków uzasadnienia, Sąd Okręgowy wyraźnie stwierdził, że apelacja zasługiwała na uwzględnienie ze względu na trafność podniesionych w niej zarzutów (a nie jednego z zarzutów).

Nie zostały także w wyżej zasygnalizowany sposób naruszone powołane przepisy prawa materialnego. W sprawie artykuł 65 k.c. był stosowany do wykładni umowy stron z dnia 9 lutego 2005 r. zlecającej powódce przez pozwaną wykonywanie funkcji sponsora akcji zwykłych na okaziciela kolejnych emisji, oraz porozumienia stron z dnia 15 czerwca 2010 r.

Mając na uwadze zarzuty apelacyjne i niezakwestionowanie w skardze stosowania w sprawie art. 384 § 2 k.c. należało przyjąć, że integralnym elementem umowy o pełnienie funkcji sponsora akcji przez powódkę był Regulamin Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych (dalej: KDPW) i Szczegółowe Zasady Działania KDPW. Istnienie obowiązku zapłaty pozwanej za wykonywaną przez powódkę usługę prowadzenia rejestru akcji pozwanej w pierwszym półroczu 2010 r. nastąpiło w drodze wykładni § 42 Regulaminu KDPW i § 26 Szczegółowych Zasad Działania KDPW. Z § 42 Regulaminu wynika, że do każdego wniosku o dokonanie zmian w sposobie rejestrowania papierów wartościowych wprowadzonych uprzednio do depozytu załącza się list księgowy. Z kolei według § 26 Szczegółowych Zasad Działania zamknięcie konta podmiotowego, następuje pod warunkiem, że w dniu, w którym jego zamknięcie ma nastąpić, na koncie tym nie są rejestrowane żadne papiery wartościowe.

Wywiedzenie w drodze wykładni z tych postanowień, że zamknięcie konta w rejestrze akcji nie mogło nastąpić dopóki na koncie zarejestrowane były papiery wartościowe, a te przekazane być nie mogły do czasu wskazania właściwego podmiotu przez pozwaną nie naruszało art. 65 k.c. w wyżej zasygnalizowany sposób, gdyż z § 42 ust. 2 Regulaminu wynika, że przedstawienie zmiany danych dotyczących papierów wartościowych objętych listem księgowym jest obowiązkiem emitenta akcji, a więc w sprawie było obowiązkiem strony pozwanej.

W razie nawet hipotetycznego przyjęcia, że nawiązany przez strony umową z dnia 9 lutego 2005 r. stosunek prawny wygasł na skutek wypowiedzenia umowy z dniem 31 grudnia 2009 r., to nie był także naruszony w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. art. 65 k.c. przez wykładnię porozumienia stron z dnia 15 czerwca 2010 r. w kierunku, że pozwana nadała nim działaniom powódki polegającym na wykonywaniu funkcji sponsora akcji w okresie pierwszej połowy 2010 r. skutki zlecenia w rozumieniu art. 756 k.c. Spór bowiem o wynagrodzenie już istniał wcześniej, a pomimo tego pozwana zawarła z powódką to porozumienie. W jego § 7 strony uzgodniły, że do czasu przekazania rejestru sponsora powódka nadal świadczy usługi prowadzenia rejestru sponsora emisji dla akcji pozwanej spółki.

Trafnie w apelacji powódka podniosła, że w literaturze podkreśla się, iż samo potwierdzenie jest dopuszczalne także w toku prowadzenia sprawy i wyraża ono akceptację tj. zgodę osoby zainteresowanej na czynności dokonane przez prowadzącego jej sprawę bez zlecenia. Skoro w piśmiennictwie przyjmuje się, że zlecenie w świetle art. 756 k.c. obejmuje każdy odpowiedni stosunek prawny, z którego wynika uprawnienie do zajmowania się cudzą sprawą, a prowadzenie sprawy polega na spełnianiu świadczenia charakterystycznego dla określonej umowy, to potwierdzenie wywołuje skutek w postaci zastosowania do stosunku prawnego łączącego strony przepisów jej dotyczących.

Obydwie strony wskazywały, że treść stosunku prawnego jaki ich łączył był określony nie tylko przez umowę z dnia 9 lutego 2005 r. ale także wywoływała ona skutki prawne, które wynikały z ustawy, z zasad współżycia społecznego i z ustalonych zwyczajów (art. 56 k.c.), niemniej ze wskazywanych unormowań wywodziły odmienne wnioski.

Powódka podnosiła, że do tej umowy zawartej przez strony należało stosować przepisy dotyczące przechowania, które jest umową realną, co oznaczało, że obok istnienia oświadczeń woli stron warunkiem prawnym jej bytu jest wydanie rzeczy. W rezultacie gdy zaś umowa ma ulec rozwiązaniu, rzecz przechowywana musi ulec zwrotowi. Specyfika zawartej przez strony umowy z dnia 9 lutego 2005 r. o wykonywanie funkcji sponsora emisji, polegała na tym, że tylko ściśle określony krąg podmiotów może pełnić takie usługi i z tego względu powódka nie mogła zwrócić papierów wartościowych pozwanej, lecz przekazać je tylko i wyłącznie innemu podmiotowi uprawnionemu do prowadzenia rejestru sponsora, będącego uczestnikiem Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych. Bez wskazania tej informacji przez pozwaną – z uwagi na realny charakter umowy – niemożliwe było jej wygaśnięcie, a pozwana nie wykonała na czas wezwania powódki i z opóźnieniem w piśmie z dnia 22 kwietnia 2010 r. wskazała podmiot uprawniony do prowadzenia rejestru sponsora, niemniej dopiero po zawarciu przez strony porozumienia z dnia 15 czerwca 2010 r. Zarząd Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. podjął w dniu 29 czerwca 2010 r. uchwałę nr 378/10, w której postanowił, że z dniem 30 czerwca 2010 r. ustaje wykonywanie przez spółkę Dom Maklerski I. SA uczestnictwa w Krajowym Depozycie papierów

Wartościowych w typie sponsor emisji akcji G., oraz że zostaje rozszerzone uczestnictwo spółki M. Dom Maklerski SA w KDPW dla akcji G. Dopiero podjęcie tej uchwały umożliwiło powódce przekazanie prowadzenia rejestru sponsora zgodnie z porozumieniem stron i uchwałą Zarządu KDPW rejestru sponsora akcji wyemitowanych przez pozwaną Domowi Maklerskiemu Millenium SA., a zatem za okres pierwszego półrocza należało się powódce wynagrodzenie określone w umowie z dnia 9 lutego 2005 r.

Taka wykładnia, znajdująca zresztą oparcie w niektórych wypowiedziach literatury nie narusza w sposób wyżej zasygnalizowany art. 5 ust 4. w zw. z art. 6 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o obrocie instrumentami finansowymi (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r., Nr 211, poz. 1384 ze zm.) według którego to unormowania emitent papierów wartościowych zobowiązany jest do zawarcia umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt lub spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Wykładnia ta broni się bowiem w świetle możliwych technik interpretacyjnych.

Z kolei pozwana powołując się na konkretną pozycję literatury wywodziła, że do umowy nienazwanej, jaką jest umowa o świadczenie usług sponsora emisji akcji, która nie jest uregulowana innymi przepisami stosuje się odpowiednio zgodnie z art. 750 k.c. przepisy o zleceniu, a zatem zawarta przez strony umowa podlegała uregulowaniom zamieszczonym w tytule XXI k.c., i w związku z tym, skoro strony zastrzegły możliwość jej wypowiedzenia to uległa rozwiązaniu zgodnie z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia tj. z końcem 2009 r. Podkreśliła jednocześnie, że postanowienie to jest zgodne z zasadą o niedopuszczalności kreowania zobowiązań bezterminowych o charakterze ciągłym (art. 365¹ k.c.).

Wskazała także, że istota funkcji sponsora emisji sprowadza się do prowadzenia rachunków papierów wartościowych dla właścicieli papierów wartościowych nabytych w obrocie pierwotnym lub w ofercie publicznej, którzy nie zdeponowali posiadanych walorów na rachunkach inwestycyjnych i że podmiot

prowadzący taki rachunek nie jest uprawniony do rejestrowania na nim innych papierów nabytych później przez te osoby, oraz do ustanawiania na nich zabezpieczeń i w związku z tym wyraziła pogląd, że funkcja sponsora emisji jest całkowicie uzależniona od woli emitenta. W rezultacie jej zdaniem z chwilą rozwiązania umowy o pełnienie funkcji sponsora emisji akcji powódka jako sponsor emisji powinna była wezwać akcjonariuszy jako podmioty uprawnione, a nie pozwaną do wskazania rachunku papierów wartościowych prowadzonych dla nich przez inne biuro maklerskie celem przeniesienia papierów wartościowych z konta ewidencyjnego prowadzonego przez sponsora emisji na konto ewidencyjne uczestnika prowadzącego rachunki papierów wartościowych. Powtórzyła też pogląd zawarty w tej pozycji literatury, że umowa o pełnienie funkcji sponsora emisji akcji ma charakter właściwej umowy na rzecz osoby trzeciej tj. umowy uprawniającej osobę trzecią do otrzymania świadczenia od dłużnika (sponsora emisji).

Trafnie jednak Prokurator Generalny podniósł że skarżąca oparła się na powoływanej pozycji literatury tylko wybiórczo, pomijając te zapatrywania, które nie wspierają podniesionych przez nią zarzutów. Wyjątkowy charakter rejestru sponsora emisji przejawia się także w tym, że rachunek papierów wartościowych dla posiadaczy papierów wartościowych prowadzony jest w tym wypadku na podstawie umowy z emitentem akcji, a nie posiadaczem rachunku. Z tego względu zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* brak jest podstaw do rozszerzającej wykładni przepisów ustaw, zwłaszcza ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w celu rozszerzenia uprawnień, czy konstruowania obowiązków posiadaczy akcji. W rezultacie, w publikacji tej - wobec braku ustawowego obowiązku nabywców papierów wartościowych w danej ofercie publicznej otwarcia rachunku papierów wartościowych lub sprzedaży zakupionych akcji w określonym terminie, oraz nie określenia przez ustawę, ani terminu, ani sposobu utraty przez rejestr sponsora emisji charakteru rachunku papierów wartościowych - wyrażono pogląd, że jednostronne rozwiązanie przez emitenta umowy o prowadzenie rejestru sponsora emisji i zawarcie jej z innym podmiotem nie jest dopuszczalne w obecnym stanie prawnym.

W każdym razie nie można było uznać w okolicznościach sprawy, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem w wyżej zasygnalizowanym

rozumieniu, także ze względu na zawarcie przez strony porozumienia z dnia 15 czerwca 2010 r.

Ze wskazanych względów skarga, na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c., uległa oddaleniu.